

фото любезно надано автором

Анна Моро — псевдонім української письменниці та філологині Ганни Канавець. Пише переважно в детективному жанрі з елементами містики та психологізму. Лауреатка премії «Шодуарівська альтанка» 2019 року.

Родина паризького банкіра Габріеля Жерара переживає тяжкі часи. Габріель узяв позику в банку і загруз у боргах. Родину хоче врятувати багатий бізнесмен Томас Браунінг. Ціна — рука молодшої дочки Рене. Дівчина не має вибору — мусить відповісти «так». Утім, за два роки подружнього життя Рене готова визнати, що витягла щасливий квиток. Її чоловік — справжній ідеал. Та спокійне життя подружжя порушує візит зведеної сестри Томаса — Рейчел. За кілька днів вона зникла не попрощавшись. Рене починають мучити кошмари. Уві сні до неї приходять мертві наречені у вінчальних сукнях, із синцями та слідами удуплення. Вони благають Рене про допомогу... Що ж коїлося в цьому будинку до появи Рейчел?

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-7687-1

9 786171 127687 1

АННА МОРО
НАРЕЧЕНІ
З ТОГО СВІТУ

НАРЕЧЕНІ З ТОГО СВІТУ

АННА МОРО

НАРЕЧЕНІ
З ТОГО СВІТУ

А Н Н А М О Р О

НАРЕЧЕНІ З ТОГО СВІТУ

РОМАН

ХАРКІВ КЛУБ
2020 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
М81

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Аліна Белякова*

ISBN 978-617-12-7687-1

- © Звонук Г. М., 2020
- © Hosein Shirvani on Unsplash,
Photo, обкладинка, 2020
- © Книжковий клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», видання
українською мовою, 2020
- © Книжковий клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», художнє
оформлення, 2020

Пролог

На похороні зібралось доволі багато людей — родичі, колеги, друзі, знайомі. Тому майже ніхто не помічав Рене.

«Де взагалі вони взялися?»

Рене стояла з кам'яним обличчям. Вона не могла сказати, що сумувала за загиблим чи потерпала від великого болю втрати. Навіть не гнівалася через події, що передували цьому похорону. Рене геть нічого не відчувала. Навіть радості чи полегшення, які б мали сповнювати її нутро. Їй було цілковито *байдуже*.

Вона лишень стояла й дивилася на коштовно оздоблену труну, яка була вся оповита квітами. Труна була закрита. Рене пояснила всім, що після такої трагедії, яка сталася з її чоловіком, ховати тіло у відкритій труні не можна. А тоді стала збоку й не чула геть нічого, що відбувалося навколо неї. Жінці було однаковісінько, що подумає про неї натовп, який зібрався на кладовищі. Вона не могла більше тут бути.

Рене розвернулася і пішла геть з кладовища. Здавалося, ніхто й не помітив, як вона зникла. Цікаво, що вони думають з цього приводу? Невже всі отак

запросто повірили в ту маячню, що розповіла їм Рене? В усі ті байки, що вона встигла вигадати? Навряд... Проте вона цим не переймалася. Головне, що Рене зараз тут, а він по той бік — серед мертвих.

Жінка зупинилася біля воріт цвинтаря й озирнулася. Священик продовжував читати молитву. Люди стояли з похиленими головами. Ніхто не дивився на неї. «От і добре», — подумала Рене. Зітхнула з полегшенням і вийшла за огорожу. «Тепер я справді вільна».

Розділ I

ПРОЩАВАЙ, ПАРИЖЕ

1879 рік, серпень

Коли Рене вперше побачила Томаса, вона нічого не відчувала. Спочатку їй узагалі здалося, що то якийсь подорожній переплутав двері будинку й зайшов не туди. Та її батько Габріель був дуже привітний з ним і наказав Рене та її сестрі Хлої спуститися до вітальні й погостювати гостя.

Дівчата були добре виховані й увесь час усміхалися. Мати завжди навчала доньок чемно поводитися з будь-ким. Чоловік відрекомендувався сестрам, і вони неабияк здивувалися, дізнавшись, що Томас Браунінг приїхав із самої Англії. «Він добре володіє французькою», — заважила про себе кожна з сестер.

Трохи згодом, коли вже настав час вечері й Рене звикла до присутності незнайомця, вона почала помічати дещо незвичайне. Він поводив себе так, ніби давно знає батька, хоча було очевидно, що вона з сестрою і мати бачать його вперше. До того ж він часто кидав погляд то на Рене, то на Хлою, при цьому щось шепочучи на вухо батькові.

Рене не подобалось, як поводить себе незнайомец. Їй здавалося, що в ньому криється якась прихована загроза. Але батько всміхався до нього й намагався будь-що догодити чоловікові, тому дівчина вирішила, що немає приводу для хвилювань.

Після вечері дівчата разом з матір'ю Еммою зібралися у вітальні, щоб, як завжди вечорами, читати одна одній історії. Поки жіноча половина розважалась біля каміна, мсьє Жерар із містером Браунінгом зачинилися в кабінеті — нібито через якісь невідкладні справи. І хоч дружина намагалася вмовити чоловіка й гостя приєднатися, обидва чемно відмовилися.

Сестри читали Шекспіра в оригіналі, а мати слухала й виправляла деякі помилки (варто сказати, що сім'я Жерарів була дуже освічена, тож, окрім французької, усі знали англійську, латину й трохи німецьку). Дівчата завжди багато читали, любили вивчати мови, могли дискутувати на рівні з чоловіками, якщо дозволяли обставини. Завважимо, що Емма працювала в редакції, тож за вдало підібраним слівцем у кишеню не лізла — тут вона була вже професіоналкою. Мадам Жерар змалку навчала доньок етикету, привчала до хазяйновитості та вихованості. Адже кожна з них у майбутньому мала би стати гарною дружиною й матір'ю. А освіченість та вихованість грали не останню роль у стосунках з майбутніми чоловіками в подружньому житті. Тому Емма завжди піклувалася про виховання Рене та Хлої.

Раптом жінки почули якийсь гуркіт. Їхнє помешкання було невелике, тож жодних сумнівів у тому, що звуки лунали з батькового кабінету, не виникло. Вони перезирнулися, не розуміючи, що коїться. Мати зреагувала першою.

— Піду гляну, що там.

Ця маленька витончена жіночка, що на зріст ледве сягала ста п'ятдесяти сантиметрів, хутко схопилася з дивану, мов пир'їнка. Каштанові кучері підстрибували в такт дрібним крокам жінки. Її вишукана зачіска була прикрашена гребінцем із квітами. На щоках пашів рум'янець, а губи були пофарбовані в рожевий колір. Попри свій вік, сорок вісім років, Емма Жерар не забувала доглядати за собою. Адже вона була дружиною для свого чоловіка й матір'ю для доньок — взірцем їхнього майбутнього заміжнього життя. Мадам Жерар завжди вдягала нову гарненько випрасувану та вичищену сукенку, хоча й не мала їх забагато у своїй шафі. Емма навчала дівчат, що чоловіки кохають очима. Але не потрібно через те втрачати розум і забувати читати книжки або ж вивчати щось нове, бо ж дурепа їм також не до смаку.

Сама пані Жерар завжди мріяла стати відомою письменницею. Читаючи книги сучасників чи попередників, вона завжди захоплювалась тим, як дивовижні історії можуть змінювати кругозір, думки, а подекуди й життя людей. Та доля Емми склалася так, що вона обрала замість кар'єри сім'ю й жодного разу про те не пожалкувала. Часи були такі, що жінкам не доводилося багато вибирати, але, на щастя, її чоловік був не з того кола деспотів, котрі позбавляють права вибору. Саме тому Емма мала змогу влаштуватися до місцевої типографії, де передруковувала рукописи інших авторів для газети. А коли дозволяв час відпочити від повсякденних справ, Емма писала власні коротенькі оповідання про життя.

З кабінету було чутно чоловічу розмову на підвищених тонах. Емма зупинилася, обертаючись до доньок.

— Мамо, може, не треба? — тепер піднялася Хлоя, старша із сестер. — Якщо ти туди увірвешся, батько точно не зрадіє!

Рене відчувала, що відбувається щось неправильне. Недарма вона мала те дивне відчуття щодо незнайомця. Але чому так поведив з ним себе батько? Що їх пов'язує? І чи пов'язує взагалі? Рене сиділа з книжкою в руках і не могла второпати, у чому ж справа. Її мати так і стояла, застигши перед самими дверима, не наважившись зайти всередину, а сестра, підвівшись, дивилась на матір, ніби благаючи, щоб та не втручалася в справи батька.

Аж тут відчинилися двері й до вітальні вийшов батько з усміхненим обличчям. Та Рене помітила, що та усмішка натягнута й нещира. «Щось точно сталося!» — промайнуло в голові у дівчини.

— Я проведу містера Томаса Браунінга до його карети. — І батько чемно пропустив гостя вперед. Але той не поспішав. Спочатку він підійшов до Емми й поцілував їй руку на прощання, як це заведено в поважному товаристві.

— Хлоє, — уклонився він, — Рене, — дівчині здалося, що він зиркнув на неї якимось особливо, — був радий знайомству. — І чоловік попрямував до парадних дверей.

Щойно Габріель зачинив за ним двері, як усі одразу кинулися до батька із запитаннями, що ж сталося в кабінеті. Але той лише побажав усім доброї ночі й пішов нагору спати.

У своїй кімнаті дівчата розплітали зачіски одна одній перед сном і обговорювали день, що минав. Хлоя, копія батька — висока, худорлява, світле волосся по пояс — завжди холоднокровно оцінювала життєві ситуації.

Старша сестра підтримувала Рене за будь-яких обставин, тож і зараз намагалася вгамувати її сумніви.

Рене з сестрою довго не могли заснути, гадаючи, що ж насправді сталось між чоловіками. Але, трохи повигадувавши, дівчата змінили тему на більш приємну. Обидві вже були на виданні й не раз приймали вдома кавалерів, які приходили свататися. На щастя, батько мав з дівчатами довірливі стосунки, вони ділилися секретами й могли щиро поговорити. Доньки були дуже вдячні обом батькам за те, що їх не змушували виходити заміж силою за нелюбих, як це було заведено в інших сім'ях, заради підвищення рівня статків чи статусу. У родині Жерарів на першому місці були сімейні цінності й стосунки між її членами, а вже потім соціальні, тож Габріель давав змогу дівчатам вибирати. Як не дивно, Рене, яка була молодша за сестру на чотири роки (тієї уже було двадцять чотири), першою вирішила, за кого хоче вийти заміж.

Вона ніколи не думала, що можна відчувати щось подібне до людини, яку побачила в житті лише раз. Джек Вайт, який приїхав з Лондона навчатись до Парижа, помітив дівчину в одному з парків. Як він сам казав, вона його заворожила, коли читала Шекспіра. Він не був графом чи якимось лордом, але дівчині цього й не було потрібно. Того вечора, щойно він пішов з їхнього дому, Рене одразу сказала батькові, що вийде лише за нього і що Габріель може більше нікого не кликати до оселі. А потім Рене ще й дізналася, що вони навчаються в одному університеті.

Його очі полонили її. Такі глибокі й бездонні, темносині, немов море, в якому хотілося потонути. А його манера триматися на людях просто вражала — здавалося,

що його виховували в королівському палаці. Аж ні, про- стий хлопчина зі звичайними статками, як і її сім'я.

Коли він говорив, то Рене відчувала щирість цих слів, і ніщо не тривожило й не лякало. «Він ніби янгол, що зійшов з небес», — любила повторювати потім Ре- не сестрі. Дівчина не могла дочекатися наступного разу, коли мав прийти Джек. І, здавалось, такий дов- гоочікуваний день уже майже настав, але до нього бу- ла ще ціла ніч!

— Хлоє, як думаєш, він зробить мені пропозицію? — Дівчата лежали в ліжку й не могли заснути. — Якщо він цього не зробить, мені здається, що я сама ладна йому про це сказати.

— Чи ти з глузду з'їхала, Рене? Хто ж так робить? Треба дочекатись! — Хлоя повернулась на бік і глянула на сестру, яка не могла зімкнути очей. — Зробить, се- стричко, обов'язково зробить!

І обидві усміхнулись.

— А тепер треба спати, а завтра вставати раненько, щоб зробити з тебе лялечку перед приходом Джека. Адже це тяжка робота — навести марафет. — І сестри тихенько захихикали.

Наступного ранку так усе й сталося, як казала Хлоя. Дівчата встали якомога раніше, прийняли ванну, гар- ненько розчесали волосся, зробили одна одній зачіски, вдягнули свої найкращі сукні й зійшли вниз до снідан- ку. Хлоя намастила Рене найдорожчими парфумами, котрі в них лиш були. Габріель подарував їх одразу всім жінкам на Новий рік, і жіноча половина родини ко- ристувалася ними лише на свята. А ось і привід. У во- лосся Хлоя вплела Рене коштовну брошку з білим ка- мінням, а у вуха почепила такі ж сережки. Трохи рум'ян

на щоки та губи — і Рене було годі впізнати. Хлоя раділа за меншу сестру, немов сама виходила заміж. Адже вони з сестрою ділили все на світі — немов близнючки.

— Bonjour! — В один голос привіталися сестри, але усмішки зникли з їхніх облич в одну мить, щойно вони побачили своїх похмурих батьків за обіднім столом.

— Мамо, тату, що сталося? — Серце Рене забилося з усіх сил. «Невже Джек відмовився від своїх слів і я не вийду заміж? Ні, не може цього бути!» Дівчина не хотіла вірити тому, що вже майже заповонило її серце, і на очі почали навертатися сльози.

— Скажіть! Це Джек? Він відрікся від свої слів? Скажіть, будь ласка! Я не витримаю.

Мати підняла очі на доньок і, зітхнувши, мовила:

— Дівчата, сядьте. Батько має вам дещо сказати. Ні, Рене, це не стосується Джека.

Сестри сіли за стіл. «Дякувати Богу! Я знала, що він не поступиться! Він не такий! Не такий». Але дівчина бачила, що щось трапилось, а тому її радість була швидкоплинною й змінилася новими хвилюваннями. Щось не так, і це стосується всієї сім'ї!

Сива голова підвелася, погляд батька впав на доньок. Каламутні очі чоловіка дивилися ніби крізь дівчат. Набряки під очима здавалися ще важчими через смуток, що сповнював обличчя Габріеля. У куточках очей стояли сльози.

— Донечки мої! Ви ж знаєте, як я вас люблю! — почав Габріель, і цей початок Рене зовсім не сподобався. — Я не хотів, щоб так вийшло, але це сталося, і я не можу цьому зарадити. Ви всі знаєте, що я тривалий час працюю в банку. Але наш банк збанкрутував і тепер я безробітний. — Батько взявся за голову й опустив її на

руки. — Я не знаю, як нам бути, дівчатка. Мати майже не заробляє, і вам це відомо, ми не виживемо на той дріб'язок. — Габріель печально зітхнув. — Чоловік, який учора приходив до нас у гості, є власником банків з цією ж назвою в Лондоні.

Он воно що! Ось і зв'язок! Але чому він приходив саме до батька? Адже батько не сам там працював. Рене була збита з пантелику. Вона не знала, як реагувати на цю новину, адже те, що їх наразі не викидали з речами на вулицю, — уже добре.

— Оскільки всі банки пов'язані між собою, то містер Браунінг приїхав до Парижа особисто перевірити, як тут справи. І натрапив на ситуацію, про яку я вам щойно розповів. — Батько потер лоба і продовжив, щоб не затягувати й без того невеселу розповідь. — Через те, що головним у відділенні був я, він, звісно, прийшов до мене й спитав, як таке сталось, і я йому все розповів. Можу сказати лише, що мені пощастило, бо він не хазяїн паризьких банків, інакше б мені добряче перепало. Та справа не в тому, любі мої, — сестри переглянулись. Що ще не так? — Я проговорився містеру Браунінгу, що опинився в більшій халепі, напевно, ніж увесь Париж, оскільки нещодавно взяв позику у свого ж банку, коли ми добудовували другий поверх будинку.

— Що? Тату, ви брали позику? — Хлоя була шокована не менше, ніж Рене.

— Так, якби ж я знав, що таке трапиться! Але містер Томас, послухавши мене й мої нарікання, запропонував мені угоду: він заплатить за мене борг, якщо я йому зроблю одну послугу. На що я, звісно ж, погодився одразу.

Рене з підозрою подивилася на батька. Їй не вірилось, що все може бути так просто. Знаходиться якийсь

добрий самаритянин і зненацька сплачує чужий борг за одну маленьку послугу.

— Батьку, що він попросив натомість?— запитала Рене з подивом.

— Якби ж я знав! — чоловік схлипнув і на очі йому навернулися сльози. — Він сказав, що давно вже хоче одружитись, але не може знайти підходящої партії. На це я відповів, що маю двох доньок. Та він не здивувався, бо вже звідкись знав про це. Я навіть спершу зрадив, бо подумав, що він захоче взяти собі за дружину Хлою, оскільки вона й старша, і не засватана ще. Але... — батько замовк, і Рене вся закаменіла.

— Тату? Що означає ваше «але»?

— Тоді він сказав, що прийде й подивиться, а потім обере. Коли вчора він приходив, то обрав тебе, донечко. — І чоловік глянув на Рене. — Я намагався йому пояснити, що ти вже засватана, але він не захотів нічого слухати й не забув мені нагадати про борг, який він за нас сплатив.

Усі замовкли. Рене не знаходила, що сказати. Вона не могла повірити своїм вухам. «Джеку, ще хвилю тому ти був так близько». Дівчина встала з-за столу й просто мовчки пішла до своєї кімнати.

Хлоя постукала у двері спальні, але не почула відповіді й вирішила зайти без дозволу. Сестра лежала в ліжку й мовчазні сльози лилися по її обличчю.

— Рене, дорогенька! — Хлоя підбігла до Рене й обійняла сестру за плечі. — Будь ласка, не плач!

— Я не можу повірити в те, що відбувається! — А в голові крутилось: «Він мене продав! Рідний батько мене продав! За якусь нещасну позику продав незнайомцю!» —

Хлоє! Я мала вийти за Джека! За Джека! — І сльози знову полилися по обличчю Рене.

— Як мені тебе шкода! Серденько моє, не плач! Я вважаю, що він має бути хорошим, якщо отак просто заплатив борг за незнайомця!

— Але який хороший чоловік потім погрожує своїми добрими ділами! Хлоє, я ж його зовсім не знаю!

— Ну, буде час ще — познайомитесь! Рене, адже ти й Джека майже не знаєш!

— Але я його кохаю, Хлоє! — Рене люто зиркнула на сестру. Невже вона не розуміє?

Десь перед обідом до Хлої в кімнату зайшла мати й сказала, щоб сестра допомогла Рене приготуватися до візиту містера Браунінга. Рене більше не плакала, адже, як їй здавалося, вона вже виплакала все, що могла. Та її дивувало те, що Джек так і не з'явився. Мати пояснила, що батько відправив йому телеграму з відмовою, а тому чекати його марно. «Усе за мене вирішили». «І куди поділася та довіра, ті сімейні цінності, про які нам завжди говорили?» — лютувала Рене.

По обіді вона мала розмову з батьком. Спочатку дівчина на нього сердилася, але побачила, як він страждає, і їй стало його шкода. Вона не могла нічого вдіяти зі своїми почуттями, а тому вирішила для себе раз і назавжди: те, що вона робить — на благо сім'ї, тому треба йти впевнено й до кінця.

Перед приходом Томаса сім'я Жерарів натягнула веселі маски на обличчя й приготувалася до зустрічі. Та все було не так уже й погано, як собі уявляла Рене. Томас насправді був чемним, привітним і розумним. Хоча вона й не хотіла цього помічати, але мусила визнати, що їй це буде необхідно, якщо вона збирається

прожити з цим чоловіком решту свого життя. Лише різниця в десять років її трохи бентежила, проте, як казала мати, «вік для чоловіка — лише прикраса».

Ближче до вечері Томас зробив пропозицію Рене, коли вони залишились удвох у вітальні й розмовляли про сучасну прозу та поезію. Дівчина вдала, що здивована, мовила декілька фраз про те, як містер Браунінг її збентежив та змусив почервоніти, — це викликало лише дружню усмішку на його обличчі. Утім, вона таки мусила погодитися — і вже за вечерею Томас разом із батьками Рене вирішили, що молодята покинуть Париж за два дні. Хоча можна сказати, що вирішив це Томас, а батьки Рене лише погодилися.

Ця новина дівчину схвилювала ще дужче, ніж попередня. Невже їй доведеться покинути Париж так скоро? Вона думала, що спочатку принаймні одружиться з містером Браунінгом. Закінчить свій університет. Пройдуть місяці. Але отак швидко... Рене поклала виделку на тарілку й більше не торкнулася їжі. Та було помітно, що її рідні стурбовані не менше, ніж вона сама. Хоча ніхто й слова всупереч не мовив.

Томас за десертом пояснив, що хоче одружитися з Рене в Англії, щоб вона стала громадянкою Великої Британії. Так їм у майбутньому буде легше з дітьми та і їй з роботою, якщо вона, звісно, захоче працювати, адже його статки дозволять дружині сидіти вдома й займатися всім, чим вона лише забажає. Адже пані її статусу не личитиме заробляти на життя самостійно.

Діти, робота, громадянство Британії — Рене здавалося, що Браунінг усе досконало спланував перед тим, як приїхав сюди, не залишивши їй вибору. Вона аж ніяк не хотіла, щоб її життя хтось розписав по пунктиках

і сам казав, що їй робити. Але, здавалося, було вже запізно. Тепер вона — дружина власника мережі банків у Лондоні й залишає Париж аж ніяк не зі своєї волі.

Рене піднялася з-за столу:

— Вибачте, але я себе недобре почуваю.

Томас і батько одразу теж підвелися.

— Можливо, щось із їжі не засвоїлося в моєму організмі, — Рене вдавано усміхнулась, але ніхто не помітив тієї награності. — Містере Браунінг, дуже рада була знову вас зустріти. З нетерпінням чекаю нашої наступної зустрічі й подорожі до Англії. — Дівчина присіла в реверансі. Томас солодко всміхнувся у відповідь:

— Я також на це очікую, моя дорога Рене.

— Тату, мамо, Хлоє, на добраніч. — Дівчина всіх по черзі окинула поглядом і попрямувала до сходів. Вона не думала ні про що, лиш молила Бога, щоб сльози полилися, коли вона зайде до кімнати, а не зараз, у всіх на очах. Зціпивши зуби, піднялася нагору й лише за зачиненими дверима дала волю своїм почуттям. Їй так боляче було цілий день усміхатися й удавати, ніби вона дуже рада бачити цього чоловіка, натомість увесь час подумки була з Джеком.

— Де ти, мій милий? Невже повірив тому, що батько написав? Невже повірив, що я тебе не кохаю більше? Чому не прийшов?

Рене сповзла по стіні й обійняла себе за коліна. «Сім'я. Я рятую свою сім'ю! Ніщо інше не має мене турбувати». Дівчина закусила губу, щоб не розридатися вголос. Не вистачало ще, щоб містер Браунінг почув, як його майбутня дружина плаче від щастя через прийдешнє весілля.

Розділ 2

РОДИННІ СТОСУНКИ

1881 рік, травень

Уже майже два роки Рене була місіс Браунінг. Але вона не відчувала жодних змін у своєму житті, принаймні духовних чи душевних. Вони жили з чоловіком у чудовому маєтку за містом Челмсфорд графства Ессекс. Хоча той і працював у гамірному Лондоні, але любив спокій та затишок, тому їхньою оселею став саме такий будинок. Оскільки Томас був власником мережі банків, він міг ні в чому собі не відмовляти, до того ж нечасто з'являтися на роботі. Та й Рене як його дружина не зазнавала якихось утисків.

Триповерховий дім стояв на березі озера. Світлокоричнева цегляна будівля здіймалася до неба гострими шпилями даху. Подекуди неоднорідна кривля майоріла то рудою, то шоколадною черепицею. Громіздкий вхід до будинку був із високими сходами та колонами в стилі класицизму. Вікна першого поверху — у формі арок, на всю стіну. Вони забезпечували дім світлом навіть у найбільш туманний день. По краях будинку височіли

башти з круглими дахами, що нагадували церковні бані. Між першим та другим поверхами була декоративна ліпнина. На другому та третьому поверхах були прямокутні видовжені вікна на весь зріст. А в центрі даху над будинком майорів прапор із гербом сім'ї Браунінгів.

Спершу, щойно вони сюди перебралися, Рене щоранку вставала з думкою про те, що все це заради її сім'ї та боргу, який сплатив за батька Томас. Першої шлюбної ночі вона, нещасна, мало не розплакалася, бо мусила її провести з некоханою людиною. Хіба могла вона уявити, що втратить цноту з тим, хто їй чужий?

Та згодом Рене почала сумніватися: може, цей чоловік у неї по-справжньому закоханий? І ладен будь-що для неї зробити, якщо, звісно, справа не лише в його матеріальній забезпеченості. Одного разу вона обмовилася, що понад усе мріє стати письменницею, і вже ввечері до будинку доставили друкарську машинку. Рене ні в чому собі не відмовляла. Носила одяг за останньою модою. Чоловік часто робив їй подарунки, і Рене бачила, що це приносить йому задоволення.

Та вона не могла сказати, що відчувала до нього щось на кшталт кохання.

Перші місяці щодня згадувала Джека, який, на її думку, мав так само страждати, як і вона. Писала листи сестрі, яку благала знайти Джека і все йому пояснити, щоб той не думав, що вона його зрадила. Але Хлоя не завжди відповідала, а якщо й писала, то стверджувала, що Джека в Парижі ніхто не бачив після від'їзду Рене.

Згодом, трохи примирившись із ситуацією, в якій опинилася, вона намагалася побачити в Томасі не

просто незнайомця з вулиці, а таки свого чоловіка. За порадами та настановами, котрі колись давала Емма, вона почала примушувати себе бути його дружиною, відчувати до нього ніжність, повагу, врешті, любов. Спершу не хотіла вірити, що Браунінг і справді може бути добрим, як передрікала її сестра, але десь за пів року подружнього життя мусила визнати, що звиклася.

Рене намагалася бути вдячною Томасові за те, що він урятував її сім'ю від злиднів, однак не могла викликати в собі відповідних почуттів до нього, а тому продовжувала вдавати, грати роль закоханої дружини. Навіть коли минуло півтора року, Рене не змогла пробачити батькові. Він із матір'ю годував доньок обіцянками про те, що бере до уваги думку обох, а сам учинив так, як уважав за потрібне. До того ж не поставив Джека до відома. Її коханий житиме все життя з думкою про те, що Рене його зрадила.

Жінка вкотре тяжко зітхнула.

Можливо, вона була гарною акторкою, хтозна? А можливо, закоханий Томас нічого не помічав, але так день за днем, тиждень за тижнем вони прожили вже понад півтора року, і Рене не могла сказати жодного лихого слова на його адресу. Він її не скривдив жодного разу — ні. Але вона не була щаслива з ним як жінка. Мати часто повторювала їм із Хлоєю, що роль жінки в суспільстві — вдало вийти заміж, народити й виховати дітей. Але... Напевно, якщо подивитися збоку, вони видалися б ідеальним подружжям, та якби хтось зазирнув у її душу...

«Я порожня», — часто про себе повторювала Рене, натягала маску щасливої дружини й виходила до чоловіка.

Сьогодні жінка сиділа на терасі за друкарською машинкою (що було доволі часто останнім часом) і намагалася почати писати такий бажаний роман. На противагу суспільним устоям, Рене намагалася творити власне життя посеред того розпачу, в якому перебувала її душа. Але що писати? Що може написати нещасна жінка, яка одружена з чоловіком, якого не кохає? Чи можна писати роман, якщо сама не відчуваєш чогось романтичного? Чи, навпаки, саме про те, чого немає насправді, і слід писати?

— Кохана! — від голосу чоловіка її морозом обдало. — Тебе неважко було знайти. — Томас нахилився й поцілував Рене в щоку. Він тримав якогось листа в руці, якого жінка не одразу помітила. — У мене гарні новини. — Сів поруч і поклав руки на коліна дружині. — За три чи чотири дні до нас приїде моя сестра!

— Сестра? — Рене вигнула ліву брову. — Ти не казав, що в тебе є сестра.

— А ти не запитувала, — Томас ще раз цьомкнув дружину в щоку й підвівся. — Вона надовго не затримається, у неї попереду гранд-тур. Але на декілька днів усе-таки залишиться в нас. І я думаю, що вам має бути разом дуже весело. — Він трохи помовчав, а потім додав. — Прислуга вже почала готувати будинок. Я сподіваюся, що ти захочеш з'їздити зі мною в місто вибрати подарунок для сестри. У неї скоро день народження.

— Звісно. — Рене відсунула машинку й підвелася. — Чому ти ніколи не розповідав про сестру, Томе?

— Не знаю. Не думав, що тобі буде цікаво. — На мить Рене здалося, що Томас зціпив зуби й зробився похмурий, але він знову різко всміхнувся й взяв її руки

у свої. — Серденько, річ у тому, що в нас різні батьки. Я, правду кажучи, не сподівався, що вона загляне в гості.

Томас провів рукою по коротко стриженому чорнявому волоссю, і його гострі вилиці хутко злетіли вгору. Тонкі вигнуті брови зайняли своє місце, щойно погляд чоловіка пом'якшився. Тонкі губи розплилися в усмішці й Томас притяг долоню дружини до своїх вуст, щоб закінчити розмову поцілунком.

Не знайшовши, що сказати, Рене лиш запитала, о котрій годині вони вирушать до міста. Насправді вона не була аж так здивована, адже мало знала про свого чоловіка, лише ім'я свекра — Чарлі Браунінг. Навіть на їхньому весіллі були лише родичі Рене. Так, іще купа людей з боку Томаса, але самі лише колеги й жодних родичів чи близьких, з якими вона б мала познайомитися. Це спершу дуже дивувало жінку й викликало певні підозри, але згодом вона звиклася.

Навіть коли питала Томаса про його матір, той лише хмурився й казав, що не хоче говорити на цю тему. Тому дуже скоро Рене взяла собі за звичку взагалі не чіпати тему родичів Томаса. Нащо пхати свого носа куди не слід.

До Челмсфорда вони їхали близько години. Рене була рада кожній нагоді вибратися з маєтку. Вона не мала уявлення, що порадити купити в подарунок сестрі чоловіка, яку не знала й ніколи не бачила. Але як порядна дружина вона готова була допомогти своєму чоловікові всім, чим зможе. До того ж поїздка в місто означала, що Рене зможе відправити чергового листа Хлої. І запитати про Джека.

— Як твій роман? — запитав Том, коли вони під'їхали до книгарні.

— Я ще й не починала. — Жінка зробила паузу. — Навіть не уявляю, про що писати.

— Напиши про нас, — Томас солодко всміхнувся, відчинив перед Рене двері й пропустив її до книгарні.

Жінка нічого не відповіла, подумавши про себе, що її чоловікові навряд чи сподобався б такий роман, якби вона написала там правду. З чого вона почала б? «Усе почалося з того, що мій батько вирішив продати одну з доньок чоловікові, який сплатив за нього борг. На жаль, ця доля випала мені. Спершу я зненавиділа свого чоловіка...»

— Рене! — Томас збентежено дивився на дружину. — Ти мене слухаєш?

— Так, вибач. Я просто задумалася.

— Так от я кажу, що Рейчел дуже любить читати книжки. — «Рейчел — так от як звати твою сестру». — Але я не дуже знаюся на сучасній прозі й думав, що ти мені допоможеш щось вибрати.

«Чому ж не розумієшся? Коли ти прийшов мені робити пропозицію, то дуже непогано говорив про Емілія Золя й Гюстава Флобера. Цей день я ніколи не забуду. День, коли моє життя пішло шкереберть».

— Як щодо Чарльза Дікенса чи Гі де Мопассана? — власне кажучи, Рене помітила, що сам Томас не особливо захоплюється читанням, але вона не вірила, що він не міг не згадати таких відомих сучасників. Найпевніше він, як завжди, захотів більше часу провести з дружиною, яка вічно ховалася від нього з друкарською машинкою. Хвала Господу, квадратні метри їхньої оселі це дозволяли.

— А що тобі більше до вподоби?

— Дікенс. Більше реалізму в історіях. Життя показане таким, яким воно є.

— Гарзд. Хочеш вибрати й собі якусь книжку?

Рене походила трохи між стелажами.

— Ні. Я хочу написати власну. Не маю часу на інші. Може, потім. Вертаймося додому, Томе.

Покірно заплативши за придбану єдину книгу в магазині, чоловік вийшов з книгарні слідом за дружиною. Карета чекала на них одразу ж біля входу. Погода на вулиці стояла ясна й сонячна. Рене зраділа, що все не затягло туманом, як зазвичай буває наприкінці весни в Англії.

Коли вони повернулись до маєтку, служниця Мері чекала на них біля входу й уже з порогу почала звітувати, що обід поданий, і щоб господарі не зволікали, бо все вистигне.

Рене сказала, що переодягнеться й одразу ж спуститься. Маєток був для Рене наравду величезним. Вісім спалень, шість ванних кімнат, гостьові, бібліотека, кабінет Тома й спеціальна кімната, де могла б займатися своїми справами Рене. А ще кімнати слуг, винний погріб і підвал. На кожному поверсі вітальня з каміном і їдальня, де можна було влаштувати бенкет. Спершу жінці здавалось, що тут можна загубитись, але невдовзі вона звикла. Звикла до всього.

Рене з Томасом мали окремі спальні. Але коли Томас хотів розділити подружнє ложе з дружиною, він сам приходив до неї. Рене не могла сказати, що їй було погано з ним. Ні. Але ж вона й не знала, як має бути добре, що має відчувати, щоб опинитися на сьомому небі від задоволення. Та вона не нарікала. Він був дуже лагідним і обережним з нею. Ніколи не робив чогось такого, чого б вона не хотіла. Ніколи не брав її силою. А після того, як закінчував, засинав у її обіймах. На мить Рене здавалося,

що вона щаслива жінка, адже задовольняла свого чоловіка, як і мусила робити покїрна дружина. Але до ранку те примарне відчуття минало й порожнеча в нїй прокидалась разом із першими промінчиками сонця.

Ще однією своєю проблемою Рене вважала те, що в них досї не було дітей. Хоч він і дивиться на неї такими ж закоханими очима, але це триватиме недовго, якщо вона не народить. Жінка зітхнула: «Можливо, я б і сама тоді стала трохи радіснішою з появою малюка в домі».

Спустившись до їдальні, Рене побачила, що Томас уже читає «Таймс». Вона сіла навпроти й взялася до їжі. Не те щоб вона була дуже голодна, але не знала, про що говорити з чоловіком за обїдом.

— Смачного! — ось і все, що спало їй на думку.

Томас відклав газету й пильно глянув на дружину.

— Тебе щось турбує?

Рене відклала виделку й зітхнула. Вона сама не могла сказати напевно, що ж так її гнітило. Але що б то не було — чоловікові про те знати не потрібно. Вона живе в повному достатку й ні в чому собі не відмовляє — тож і не хоче ненароком викликати гнів Томаса.

— Томе, приходь сьогодні до мене в спальню, — Рене підняла очі й пронизливо заглянула в очі чоловіка. — Я так хочу дитину, Томе.

Чоловік устав із-за столу, підійшов до дружини й міцно її обійняв.

— Як і я, кохана. Як і я. — Він поцілував її в скроню й відхилився. — Але не сумуй, моя мила. Ми молоді й усе ще попереду! У нас обов'язково будуть діти. А тепер їж. Я не хочу, щоб стан твого здоров'я погіршився через такі дрібниці.

Дрібниці? Можливо. Рене не могла сказати, що бажала всім серцем мати дитину від чоловіка, якого не кохала, але все ж таки це була б її дитина. І ніхто б не зміг відняти в неї хоч цієї радості. Та й обмовилася про дітей Рене лише задля того, щоб чоловік повірив у правдивість почуттів, які написані були на її обличчі.

Рене навчилася гарно грати за весь час свого життя з Томасом. Іноді їй було його шкода. Що було б, думала вона, якби він дізнався, що їхній шлюб тримається на брехні. Але дуже часто жінка згадувала, що він сам винен у тому, що вона його не кохає, адже її батько Габріель казав йому, що вона вже засватана. Та Томас Браунінг, якому, здавалось, підкорявся весь світ, не послухав.

Увечері до маєтку приїхав гонець від Томової сестри й сповістив, що Рейчел приїде за два дні. Мері нагодувала молодика, адже той заявився вже після того, як подружжя повечеряло, і показала йому покої, які так чомно відвів йому хазяїн дому.

Сидячи біля каміна разом із чоловіком, Рене намагалась уявити собі, якою може бути сестра Томаса. Якщо в них спільний лише батько, чи буде вона такою ж доброю, чи ні. Чи є в ній така ж авторитарна жилка, як у брата? Жінці було цікаво познайомитися з Рейчел.

За два роки, які Рене провела в Англії, вона відвідала багато різних вечорів, зустрічей завдяки її чоловіку. Томас відрекомендував її багатьом впливовим людям, вона познайомилася з дружинами десятків заможних молодиків, таких як і Том, але серед них так і не знайшла собі хоч однієї справжньої подруги.

Рене дуже сумувала за сестрою. Вони часто листувалися, але не мали змоги бачитися. Востаннє вона

бачила Хлою на своєму весіллі, але цей приїзд повністю оплатив Томас, якого попросила Рене. Переїзд із Парижа до Челмсфорда був нелегкою справою й витратною, а сім'я Жерарів і так переживала не найкращі часи. Оскільки Томас тепер став членом цієї сім'ї, він допомагав матеріально батькам Рене, але щедрість його була не безмежною.

— Розкажи мені, яка вона, твоя сестра? — Рене взяла за руку чоловіка й сплела свої пальці з його. — Мені дуже цікаво. Я сподіваюсь, ми подружимося. — Жінка всміхнулася.

— Я в цьому не сумніваюсь, моя дорога Рене. Ви сподобаєтесь одна одній. Що ж тобі розказати про неї? Вона любить читати, подорожувати. Я казав, що вона надовго не затримається, оскільки в неї попереду гранд-тур?

— Так, ти вже згадував. Куди вона збирається?

— Не знаю. Сама її запитаєш, коли приїде. Вона, до речі, дуже спонтанна, — Томас замислився. — Я пам'ятаю, коли ми були ще зовсім малі, вона часто підбурювала мене сховатися від батька в лісі, і нас потім усі шукали до вечора. — На хвилю Рене здалось, що Томас усміхнувся, згадуючи щасливе дитинство. Його вилиці напружилися, а бакенбарди сіпнулися. Але ні, він тут-таки насупився й вивільнив руку. — Вона завжди змушувала батька хвилюватися.

— Зрозуміло. — Рене не знала, що сказати. Чим викликана різка зміна настрою? Та про що вона може судити, коли майже нічого не знала про його сім'ю, їхні стосунки, та й іноді вона не була впевнена, чи знає його. Принаймні так, як їй би того хотілося. — Ходімо спати, Томе. Я хочу завтра встати раніше й спробувати

щось написати. Можливо, вранішній настрій навіть якісь добрі думки.

— Звісно, кохана. Я піднімуся до тебе за хвилину. Іди лягай. — Він усміхнувся й легенько поцілував дружину у вуста. Але Рене відчула, що подумки Том був десь дуже далеко. І, мабуть, підніметься до неї не за хвилину й не за дві. Найпевніше це буде вже пізньої ночі й вона встигне заснути. Він не посміє її розбудити й просто ляже поруч, як це доволі часто бувало. Вона відчувала, що він її оберігав, і була йому вдячна.

Нагорі Роуз допомогла їй зняти одяг і гарненько розчесати волосся. Цю служницю чоловік найняв спеціально для Рене. Молода бідна жіночка, котра потребувала роботи. Рене ставилася до неї з повагою, але не могла побороти відразу, котру викликала велика бородавка на шиї жінки. Рене було соромно через це, тому вона завжди прохала Роуз, щоб та не заплітала косу. Біляве волосся, що розсипалося по плечах жінки, приносило Рене набагато більше задоволення, аніж порепана, покручена бородавка завбільшки з пенні.

Рене вдягла одну з найкращих своїх нічних сорочок і лягла в ліжку, сподіваючись, що вона, як зразкова дружина, встигне задовольнити потреби Томаса.

Наступного дня Рене прокинулася в обіймах чоловіка. Усе сталося так, як вона й гадала. Жінка тихенько потяглася й спробувала звільнитися з-під руки Томаса так, щоб не потривожити його.

— Чому ти так рано прокинулась? — Том одразу ж розплющив очі. Він ніколи не лежав у ліжку довше, ніж вона. Завжди хотів першим бачити, як вона прокидається. Йому подобалась її вранішня краса й безтурботність.

— Уже десята. Стіл, мабуть, накритий, — Рене почала одягатися. Вона не пішла за ширму, знаючи, що Томас буде радий поспостерігати за нею оголеною.

— Ніхто не накриє, поки я не скажу. Не хвилюйся. Вертайся до мене в ліжко. Учора ти вже спала, коли я прийшов. — Він окинув поглядом Рене з ніг до голови. — Я скучив за твоїми обіймами й поцілунками.

Рене вже тримала в руках нову шовкову сорочку, але раптом обернулася до чоловіка. Вона давно не відчувала дотику чоловікової руки й сама скучила за його пестошами.

— А як же прислуга? Роуз може прийти мене будити.

— Ніхто не прийде, поки я не вийду з кімнати, ти ж знаєш.

Рене мовчки повернулася до ліжка й пригорнулася до чоловіка. Не гаючи часу, Томас почав ніжно водити своїми довгими й тонкими пальцями по її животу, потихеньку піднімаючись угору, до грудей. Щоразу жінка відчувала щось нове. Іноді вона збуджувалася одразу, іноді ні, але щоразу вона відчувала, що чоловік поводить себе з нею по-різному — і це завжди заводило Рене.

Їхньої першої шлюбної ночі вона боялася, що чоловік завдасть їй якоїсь шкоди. Боялася болю, про який попереджала Емма, але, на диво, Томас виявився дуже ніжним і лагідним. А згодом Рене зрозуміла, що Том доволі-таки досвідчений. Щоразу, торкаючись її тіла, він знав, що саме потрібно було зробити, як провести пальцями, поцілувати або ж пестити язиком, щоб збудити Рене.

Але вони ніколи не досягали ейфорії одночасно, Томас завжди фінішував першим. Тому Рене не знала,

чи це саме той секс, котрим вона має бути задоволена на всі сто відсотків. Чи всі дружини проходять через це? Жінка не мала в кого спитати поради чи поділитися переживаннями.

Том закінчив, повернувся на бік і ніжно пригорнувся вустами до Рене. Жінка відповіла на поцілунок, анітрішки не лукавлячи. Вона була повністю вибита з сил, але, як завжди, з відчуттям незавершеності всміхнулася до чоловіка. Ці декілька яскравих митей перервалися так раптово, що Рене не встигла прийти до тями.

Після сніданку вона пішла в альтанку біля озера, прихопивши друкарську машинку. Її сподівання встати раніше й пописати не виправдились, але жінці гріх було скаржитись. Гарненько розмістившись в альтанці, Рене почала думати, які ж можуть бути перші слова її дебютного роману.

Можливо, треба було б почати з назви? Але якщо не знаєш, про що писати, то як придумати назву? Та, може, якби був заголовок, то було б від чого відштовхнутися?

Такі думки надовго заповнили голову Рене. І вона майже до вечора просиділа біля озера, так нічого й не написавши. Тим часом Томас поговорив з помічником Рейчел і, з'ясувавши, що сестра буде тут уже завтра до обіду, відправив його зі слугою назустріч сестрі задля будь-якої допомоги, якщо вона знадобиться.

До вечері Рене повернулася в маєток, але Томаса за столом не знайшла. Мері сказала, що він у себе в кабінеті. Поївши, жінка піднялася туди, але двері були зачинені. Вирішивши, що Том покинув маєток у якихось невідкладних справах або був десь у будинку, просто дружина його не знайшла, Рене піднялася до себе в кімнату.

Вона взяла в бібліотеці книжку, почитала трохи на ніч, а потім лягла спати. Їй майже ніколи нічого не снилось, а якщо й бачила якісь сни, то дуже швидко їх забувала. Але сьогодні їй наснився її чоловік — *чоловік*, яко-го вона кохала до нестями, — і був це не Томас, а Джек.

Прокинувшись уранці, вона вирішила одразу ж написати листа Хлої. Як любляча донька, спитала про здоров'я батьків і сімейний добробут, але мета її листа була зовсім інша. Вона молила Хлою дізнатися про долю Джека, і якщо та роздобуде його координати, то хай обов'язково їх надішле Рене.

Усі свої особисті листи Рене завжди відправляла сама. Вона не довіряла навіть прислузі, яку Том запросто міг перевірити. Що було б, якби він прочитав хоч одного листа, в якому дізнався про Джека, про якого Рене так старанно випитувала? Жінка зовсім не хотіла знати, які могли б бути наслідки.

Тому Рене попросила Білла запрягти карету і звозити її в місто. На сніданок вона вирішила не з'являтися. «Якщо Том спитає, — сказала вона Роуз, — я відлучилась у дуже важливій справі, а відтак уже сама йому розповім».

Повернувшись ще до обіду, Рене не зустріла ні очікуваного екіпажу Рейчел, ні власне самого Томаса, який міг би, хвилюючись, виглядати її ще з порога. Жінка на мить зраділа, що, можливо, їй узагалі це минеться, і пішла доріжкою до будинку. «Адже досі якось миналося».

Вона застала чоловіка за чашкою кави у вітальні.

— Доброго дня, Томе!

— Рене! Ти швидко, я не очікував побачити тебе так скоро. — Томас підвівся й впритул підійшов до дружини.

Зміст

Пролог	5
Розділ 1. <i>Прощавай, Париже</i>	7
Розділ 2. <i>Родинні стосунки</i>	19
Розділ 3. <i>Гранд-тур</i>	34
Розділ 4. <i>Дивний список</i>	44
Розділ 5. <i>Гормони</i>	53
Розділ 6. <i>Вино й троянди</i>	63
Розділ 7. <i>Здалося...</i>	70
Розділ 8. <i>У лісі, лісі темному...</i>	82
Розділ 9. <i>Марення</i>	91
Розділ 10. <i>З небес на землю</i>	98
Розділ 11. <i>Банківські рахунки</i>	108
Розділ 12. <i>Похорон</i>	117
Розділ 13. <i>Дивна річ життя</i>	125
Розділ 14. <i>Дар</i>	135
Розділ 15. <i>Ритуал</i>	145
Розділ 16. <i>Завжди поруч</i>	155
Розділ 17. <i>Незабутній Ла-Мани</i>	164
Розділ 18. <i>Маленькі скарби</i>	172
Розділ 19. <i>Сапфіри</i>	179
Розділ 20. <i>Пошта не дійшла до адресата</i>	186
Розділ 21. <i>Чотири конверти</i>	195
Розділ 22. <i>Знайшлася пропажа</i>	204
Розділ 23. <i>Ковент-Гарден</i>	213
Розділ 24. <i>Містер анонім</i>	220
Розділ 25. <i>Клятва Гіппократа</i>	229
Розділ 26. <i>Крап. Крап. Крап.</i>	238
Розділ 27. <i>Найзапекліший ворог — найрідніший</i>	245
Розділ 28. <i>Правда</i>	254
Розділ 29. <i>Невідомі поховання</i>	263
Розділ 30. <i>Посидинок</i>	268
Епілог. <i>Умиротворення</i>	277
Подяка	283

Літературно-художнє видання

МОРО Анна
Наречені з того світу

Роман

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *О. М. Шелест*
Редактор *І. М. Андрусяк*
Художній редактор *А. В. Бєлякова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Д. С. Цапенко*

Підписано до друку 30.04.2020. Формат 84х108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 15,12.
Наклад 3000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24. E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
  - на сайті Клубу: www.bookclub.ua
  - у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безоплатний каталог**

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

Моро А.

М81 Наречені з того світу : роман / Анна Моро. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2020. — 288 с.

ISBN 978-617-12-7687-1

Родина паризького банкіра Габрієля Жерара переживає тяжкі часи. Габріель узяв позику в банку і загруз у боргах. Родину хоче врятувати багатий бізнесмен Томас Браунінг. Ціна — рука молодшої дочки Рене. Дівчина не має вибору — мусить відповісти «так». Утім, за два роки подружнього життя Рене готова визнати, що витягла щасливий квиток. Її чоловік — справжній ідеал. Та спокійне життя подружжя порушує візит зведеної сестри Томаса — Рейчел. За кілька днів вона зникла не попрощавшись. Рене починають мучити кошмари. Уві сні до неї приходять мертві наречені у вінчальних сукнях, із синцями та слідами удушення. Вони благають Рене про допомогу... Що ж коїлося в цьому будинку до появи Рейчел?

УДК 821.161.2